

Hi lluhian los escuts de Catalunya, Urgell.
Ampurias, Cerdanya y Besalú.

Al destaparse 'l Codorniu, enrahonaren los senyors Carol de Manresa, Millet de Barcelona, Botet y Riera de Gerona, Capmany y Sunyol y alguns mes que no recordem.

Despres dels brindis, entrá en el local lo coro del Centre federal, quin entoná las conegudas cançons «Arri Moreu» «Los Pescadors» y «Cant de la terra».

D' allá passaren tots los començals al Teatre, hont se posá en escena, «La Dida» de Pitarra y «Mestre Olaguer» de 'n Gimerá. Aqueix fou cridat tres vegadas al palco escenich y coronat ab una salva d' aplausos y viscas á Catalunya.

Era la una de la nit, quant tots los delegats se dirijian á l' estació, pera sortir en tren especial. No dup-to que com nosaltres s' emportaren de Gerona un recort dels que no s' esborran may, puig qu' apart del aculliment inmillorable per part d' aquells companys de Causa, 'ns varem convencer de que 'l Catalanisme, tot just naixent, creix ab tanta ufana com desitjan nostres cors, y que baix sa sombra hi podrán reposar las fatigadas forças y 'l suhor que 'l mal estar y 'l pes de la creu dels restauradors y conrehuadors de las cosas novas, varen imposarnos.

C. y N.

LA VIDA DEL CAMP, DITXOSA VIDA

Ja tip, cansat estava,
De véurer tant temps en trista vila.
Sortir ja desitjava,
Revíurer suspirava
En mitj la verda selva tan tranquila.

Al fí 'questa esperança
Arriva á lo meu cor á darli vida,
No 'm queda cap recansa;
No tinch cap anyoransa
De la vila deixar tan divertida.

Allá ab las pastoretas
Y ab 'ls sencills pastors matant l' estona
Vouré las amoretas
Que 's diuhen y sas tretas
Tan puras com sa pensa sempre bona.

Veuré tendres parellas
Contarse sos amors dalt d' una branca;
Sos goigs y sas querellas,
Y auríferas poncellas
Que 'l bosch ab sos amors gelós los tanca
Respiraré la flayre
De flors que 'l suan oreig airós las gronxa
Contemplaré 'l dallayre
Com tira l' herba l' aire
Servintli al descansar de fresca conxa.

Dejús d' alguna alsina
Vuré del rosinyol la veu melosa
Escoltaré com trina
Una cansó divina
Mes rica que lo cant de nina hermosa.

Ab dolsa melodia
La font sentiré córrer cristallina
Murmull plé d' armonía,
Ben lluny de la falsía
Qu' al centre de ciutats avuy domina.

Mes tart veuré las alas
Que Febo rutilant extent dauradas
Com mil fochs de bengalas;
Y 'l plany de las cigalas
També podré sentir de llum banyadas.

Las rieras y bardissas
Cobertas de fullám y vert brancatje;
vestits ab sas pallissas
Ab galtas ben macissas
Veuré mols pastorets per 'quell paratje.

Y satisfet de véurer
La vida pastoril, vida ignocenta
Allá estaré ben lliurer
Pogentme del mon víurer
Pel pobre y trist afany que 'l atormenta.

CONFORTATÍU.